

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Příhody a soudkyň JUDr. Miluše Doškové a JUDr. Marie Žiškové v právní věci **žalobce J.O.,** proti **žalované České správě sociálního zabezpečení,** se sídlem Křižová 25, 225 08 Praha 5, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 13. 2. 2002, č. j. x,

takto:

Žaloba **se zamítá.**

Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Žalobou (opravným prostředkem) podanou v zákonné lhůtě u Vrchního soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 13. 2. 2002, č. j. x, kterým byla zamítnuta jeho žádost o poskytnutí jednorázové peněžní částky podle zákona č. 261/2001 Sb. Rozhodnutí žalované vychází ze skutečnosti, že žalobce uplatnil nárok z důvodů účasti na národním boji za osvobození v době od 12. 1. 1945 do 26. 4. 1945 jako účastník domácího hnutí, bylo prokázáno, že nabyl postavení účastníka národního boje za osvobození uvedeného v ustanovení § 1 odst. 1 bodě 1 písm. g) zákona č. 255/1946 Sb., ovšem zákon se na tyto účastníky nevztahuje.

Řízení nebylo Vrchním soudem v Praze skončeno do 31. 12. 2002 a věc byla proto podle ustanovení § 132 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, postoupena Nejvyššímu správnímu soudu, který řízení dokončí podle ustanovení části třetí hlavy druhé dílu prvního soudního řádu správního (ustanovení § 129 odst. 2 s. ř. s.) - tedy jako řízení o žalobě.

Žalobce v žalobě proti napadenému rozhodnutí zejména namítá, že nemohl uplatnit nárok podle zákona č. 217/1994 Sb., protože o této možnosti nevěděl a využil možnosti žádat podle zákona č. 261/2001 Sb. Jako doklad o své účasti v národním odboji předložil kopii pamětní medaile k 55. výročí konce II. Světové války, která mu za účast v boji za národní osvobození v letech 1939 až 1945 byla udělena dne 8. května 2000. Proto považuje svůj nárok za důvodný.

Žalovaná v písemném vyjádření spojeném s předložením žaloby (opravného prostředku) soudu uvedla, že žalobce nesplňuje podmínky dané v ustanovení § 3 odst. 1 zákona č. 261/2001 Sb., byl politickým vězněm s nárokem podle zákona č. 217/1994 Sb. Žalobu proto považuje za nedůvodnou.

Ze správního spisu předloženého soudu žalovanou vyplynulo, že žalobce podal žádost o poskytnutí jednorázové peněžní částky podle zákona č. 261/2001 Sb. s tím, že byl účastníkem domácího hnutí v době od 12. 1. 1945 do 26. 4. 1945 a připojil osvědčení podle ustanovení § 8 zákona č. 255/1946 Sb., vydané Federálním ministerstvem národní obrany dne 5. 3. 1984 pod č. j. 195 943/1982 - 38, z něhož je patrno, že žadatel byl čs. politickým vězněm od 12. 1. 1945 do 26. 4. 1945.

Nejvyšší správní soud přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí (ustanovení § 75 odst. 2 s. ř. s.) a o žalobních námitkách uvážil následovně:

Zákon č. 261/2001 Sb., o poskytnutí jednorázové peněžní částky účastníkům národního boje za osvobození, politickým vězňům a osobám z rasových nebo náboženských důvodů soustředěných do vojenských pracovních táborů a o změně zákona č. 39/2000 Sb., o poskytnutí jednorázové peněžní částky příslušníkům československých zahraničních armád a spojeneckých armád v letech 1939 až 1945 se podle ustanovení § 1 odst.1 vztahuje na občany České republiky, kteří splňují podmínky uvedené v ustanovení § 1 odst. 1 bodě 1 písm. c) až f), bodě 2 a odst. 2 zákona č. 255/1946 Sb., o příslušnících československé armády v zahraničí a o některých jiných účastnících národního boje za osvobození, a bylo jim o tom vydáno podle ustanovení § 8 citovaného zákona osvědčení nebo kteří mají doklad, který toto osvědčení nahrazuje.

Zákon tedy neupravuje odškodnění všech držitelů osvědčení podle ustanovení § 8 zákona č. 255/1946 Sb., ale pouze těch, jejichž účast v národním odboji odpovídá vyjmenovaným kategoriím. Žalobce byl podle předloženého osvědčení politickým vězněm, tedy spadá do kategorie uvedené v ustanovení § 1 odst.1 písm. g) citovaného zákona. Odškodnění podle zákona č. 261/2001 Sb. mu tedy nebylo možno poskytnout, neboť se na něho tento zákon nevztahuje. Důvodem k tomu nemůže být ani skutečnost, že z neznalosti nepožádal o odškodnění, kterého mohl dosáhnout podle jiného zákona.

Vzhledem k tomu, že žaloba žalobce není důvodná, soud ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Žalobce neměl ve věci úspěch, podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. nemá právo na náhradu nákladů řízení, žalované v tomto řízení žádné náklady nevznikly, proto soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku n e j s o u opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. května 2003

JUDr. Petr P ř í h o d a
předseda senátu